

Білик Ігор Зіновійович

Ігор Білик народився 30 березня 1977 року в селі Тартаків Сокальського району Львівської області. В 1984 - 1992 рр. навчався у Тартаківській школі, потім у Сокальському професійно-технічному училищі. Працював охоронцем, екскаваторником у МКП «Сокальводоканал».

Ігор народився в сім'ї Зеновія та Ольги Біликів. Мати – Ольга Максимівна народилася в 1954 році в с.Луциці, навчалася у школі, яку закінчила у 1969 році. В неї важко захворіла мама і вона змушена була покинути навчання і доглядати молодших братів. У 1970 році пішла працювати у с.Борок. У 1972 році вийшла заміж і проживала в селі Тартаків. В Ольги Максимівни є ще дочка Ірина, яка народилася 1974 року.

У 1999 року одружився і переїхав на проживання у село Перв'ятичі Сокальського району, звідки родом дружина Оксана Володимирівна. Дуже радів народженню двох донечок - Вікторії та Діани. «Ігор був надійним, хорошим, – розповідає сільський голова Богдан Сорока. – Був оптимістом, ніколи не відмовляв нікому у допомозі. А ще був зятим футбольним вболівальником, захоплювався риболовлю. Одним словом – чудовий хлопець...»

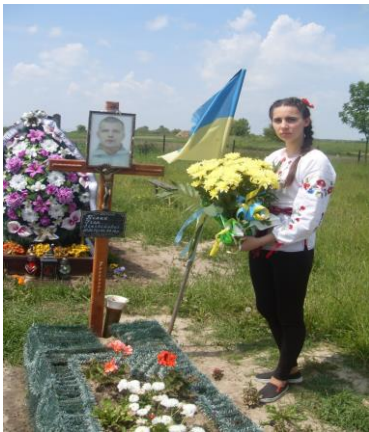
Ігор був мобілізований 25 березня 2014 року Сокальсько-Червоноградським об'єднанням

районним військовим комісаріатом Львівської області. Військове навчання проходив у місті Біла Церква. Ігор працював навідником танку 3 танкової роти 72 окремої механізованої бригади.

2 липня 2014 року Ігор героїчно загинув під час відбиття озброєного нападу сепаратистів на командно-спостережний пункт І батальйонної групи військової частини, польова пошта, В0849 в районі села Парченково Свердловського району Луганської області. Бойовики-сепаратисти під'їхали до блокпосту з білим прапором. Виглядало так, що вони хочуть здаватися. Але, наблизившись до блокпосту, відкрили вогонь. У відповідь українські військові відкрили вогонь зі стрілецької зброї. Автомобіль з терористами було знищено. В цій перестрілці загинув Ігор Білик. 30 березня 2014 року йому виповнилося б лише тридцять сім...

5 липня 2014 р домовину з героєм привезли у рідне село.

6 липня 2014 року у селі Перв'ятичі поховали Ігоря Білика. Провести воїна в останню путь зійшлося кілька тисяч людей: друзі, однокласники, колеги по роботі, жителі навколишніх сіл. Ігор був хорошим сином, батьком, чоловіком, другом, односельчанином. Всю дорогу, від церкви до цвинтаря, дівчата встелили живими квітами.

Почесну варту біля домовини несли курсанти Академії Сухопутних військ ім. гетьмана П. Сагайдачного.

Слова вдячності про Героя сказали митрофорний протоієрей, Сокальський благочинний о. Михайло Гнатів, настоятель церкви св. Михаїла с. Перв'ятичі о. Василь Михайлишин, народний депутат України Богдан Бенюк, голова райдержадміністрації Олег Кожушко, голова районної ради Ігор Дацюк, замполіт військової частини Роман Романюк.

о. Михайло Гнатів: «Упокоєний Ігор не з власної волі, а з волі війни на сході на Україні, ступив на ту дорогу, яка веде його до вічності. З тієї дороги назад ніхто не повертається. Всі ми добре розуміємо, що на землі немає

вічного життя. Для нас незвично, що нині ми прощаємось з такою молодою людиною, яка віддала своє життя заради України. Ми досі не можемо збагнути що сталося. На сході нині війна, а на заході України – плач і крик. Немає вищої любові, коли хтось покладе свою голову за друзів. Саме ці слова церква Христова адресує новоприставленому убієнному воїну Ігореві. Сьогодні він за покликом держави, будучи гідним християнином і громадянином, розуміючи свій обов'язок, не ховаючись від відповідальності, пішов на війну заради того, щоб ми з вами жили спокійно під мирним небом. Стоїть у журбі мама... Ігор пішов до військкомату, нічого не сказавши їй, бо не хотів тривожити материнське серце. Нині серце її обливається сльозами, бо її дитя лежить мертвим в труні... Він нині перебуває у спокої та блаженстві, бо свою кров пролив за державу, за народ, за вас, батьки, за свою сім'ю, родину і за кожного з нас. Це хрещення кров'ю. Ця кров, яку він пролив на сході, сьогодні омиває перед Господом всі образи і оправдує його. Але церква Христова і надалі буде молитися, щоб Господь простив йому всяку провину і дарував йому царство небесне. На цьому місці закінчилося земне життя раба Божого Ігоря, який міг би зробити ще багато добрих діл. Про нього сьогодні чуємо багато хороших споминів від односельчан, а це свідчить, що він був хорошим сином, чоловіком, батьком. Сьогодні родина, маючи великий хрест скорботи, повинна пишатися, що має Героя. Я вчора був у Бродах, де хоронили трьох офіцерів-пілотів. Тому нам тяжко усвідомити, чому молоді люди мусять так рано покидати своїх вдов, матерів, дітей і відходити у вічність. Воїн Ігор своєю смертю навів смуток не тільки на цілу Сокальщину, а на всю Львівщину. Батьки його рослили, бажали щасливого сімейного життя, коли він одружувався з дружиною Оксаною, він дуже радів народженню двох донечок – Вікторії і Діанки, а нині батьки проводжають сина в останню дорогу. 37 років – це розквіт сил, ще б жити і жити, але така Божа воля».

о. Василь Михайлишин: «Тиждень тому зустрічався з мамою Ігоря і вона мені розповіла, що коли її сина призвали на мобілізацію, він про це сказав

лише татові і братові, бо не хотів тривожити материнське серце. А сьогодні він вже тут, біля тебе, рідна мамо, і ти в будь-яку мить зможеш прийти і його провідати, обняти хрест і розказати свої болі та печалі. Він мертвий тілом, спочив від життєвої суєти і біди, але він у блаженстві. Тому, що він свою кров пролив за державу, за народ, за Вас батьки. За свою сім'ю і родину, за кожного з нас. Це хрещення кров'ю, і вона омиває всі образи. Але церква Христова буде молитися за нього, щоб Господь простив йому всяку провину і дав йому царство небесне, щоб цією молитвою підтримати і його душу, засвідчити, що ми його любимо і не забуваємо про нього. Підтримати його батьків, які зможуть спілкуватися з ним через молитву в храмі і вдома. На цьому місці завершилося земне життя цього чоловіка, який міг би ще жити і зробити ще багато добрих діл. Прошу рідних молитися за його душу, щоб милосердний Господь дарував йому життя вічне».

Олег Кожушко: «Сокальщина сьогодні прощається з ще одним своїм вірним сином. Незабутній наш друже Ігоре, ти здійснив великий чин, тому що ти за цей чин віддав найдорожче, що є в людини – життя. Тепер черга за нами, і ми на місці твого останнього спочинку клянемося, що завершимо ту місію, яку ти розпочав і за яку віддав своє життя – очищення нашої нації від окупантів. Ми зараз повинні бути єдині, бо в єдності – сила народу. Спочивай з Богом, наш друже! Хай земля тобі буде пухом».

Богдан Бенюк: «Своїм поступком Ігор Білик показав нам велику і неймовірну місію, він показав нам, яка непроста, страшна і в той же час відповідальна хвилина чекає нас всіх. Він серед тих перших сотень справжніх, вірних синів України, які віддали своє життя – найцінніше, що є в людини, за свою Батьківщину. Сьогодні вкотре переконаємося, наскільки важливим є те, щоб ми цінували один одного за життя. Як би так зробити, щоб ми могли спокійно, без ненависті дивитися в очі один одного. Адже це надзвичайно важливий момент – відчуття співтовариства великої громади, яка зараз у нас зароджується. Ігор Зіновійович залишив після себе маму, яка гірко плаче, залишив батька, дружину, дітей своїх. І дуже важливо, щоб ми

пам'ятали, що в ім'я нашого спокою зробив той крок, який ми в скорому часі будемо робити. Але робитимемо за різних обставин. Він показав нам відчуття патріотизму, сили духу. Нехай земля йому буде пухом. Нехай він завжди відчуває нашу молитву. Вічна пам'ять Герою, який народився в цьому прекрасному куточку Львівщини. Ваше село сьогодні – в центрі уваги і пам'ятайте, що краще жити в ім'я України, краще творити нашу державу, однак як приходить помирати, то ті Герої нехай будуть для нас тим прапором, за який ми будемо триматися».

Ігор Дацюк: «Середнє і молодше покоління знало про жахіття війни з екранів телевізора, книжок, історії та розповідей старших людей, які пережили ці буремні роки. І ось жахіття війни знову прийшло на нашу землю. Ми знову захищаємо країну від рук московського окупанта. Сокальщина знала своїх героїв – Івана Климів-«Легенду», Василя Сидора-«Шелеста». Наш край завжди був патріотичний, ми їхали всі на Майдан до Києва, збирали кошти і продукти. І нині збираємо їх для українського війська й відправляємо на схід. Туди йдуть воювати найкращі сини нашої України. Ігор одним з перших записався до Збройних сил України, щоб захищати рідну землю. Хай земля тобі буде пухом. А ми переможемо агресора...»

Указом Президента України Петра

Порошенка №747/2014 від 29 вересня 2014 року «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України»,

Білик Ігор Зіновійович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

24 серпня 2015 року в селі Перв'ятичі урочисто відкрито меморіальну

дошку односельчанину Ігорю Білику.

13 жовтня 2015 року на подвір'ї Тартаківської школи відбулося відкриття пам'ятної дошки герою.

Рішенням Сокальської районної ради від 13 жовтня 2016 року Ігорю Зіновійовичу присвоєно звання «Почесний громадянин Сокальського району» (помертпно).

<http://golossokal.com.ua/lysty/na-sokalshhine-poxoronili-igorya-bilyka-pervyatic.html>